

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa M. K., A. T., M. K. i małoletniego K. K.
przeciwko Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w

skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący M. K., M. K., A. T. i K. K. powołali się na potrzebę wykładni przepisu art. 446 § 4 k.c., ze względu na rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie adekwatności kwoty zadośćuczynienia należnego z tytułu śmierci osoby bliskiej, jakimi w niniejszej sprawie byli dla powodów rodzice i dziadkowie. Wskazali również, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na rażące naruszenie art. 446 § 4 k.c., polegające na przyznaniu przez Sąd Apelacyjny kwot zadośćuczynienia rażąco nieodpowiadających rozmiarom cierpień powodów.

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała stwierdzić istnienia wskazanych przyczyn kasacyjnych.

Przepis art. 446 § 4 k.c., podobnie jak art. 448 k.c., posługując się pojęciem „odpowiednia suma”, odsyła do szeregu niedookreślonych kryteriów, które były wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Wynik stosowania tych kryteriów w postaci rozstrzygnięcia co do wysokości kwoty należnej tytułem zadośćuczynienia ma z natury rzeczy ocenny charakter i zależy od indywidualnych okoliczności sprawy. W konsekwencji, niejednolitość sum zasądzanych z tytułu zadośćuczynienia w *prima facie* zbliżonych sytuacjach nie może być utożsamiana z rozbieżnościami w orzecznictwie sądów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. W judykaturze Sądu Najwyższego trafnie zwrócono uwagę, że wielokierunkowość stosowania prawa, związana z bogactwem stanów faktycznych, a także - co należy dodać - posługiwaniem się przez ustawodawcę celowo niedookreślonymi zwrotami, zapewniającymi elastyczność stosowania prawa, nie stanowi przyczyny kasacyjnej wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29, a także postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004, nr 16, po 283, i z dnia 6 czerwca 2012 r., I PK 55/12, niepubl.).

Niezależnie od tego, trzeba dostrzec, że warunkiem powołania się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości interpretacyjne

lub rozbieżności w orzecznictwie jest przywołanie rozstrzygnięć sądów, wykazanie, że zostały one wydane w takich samych lub bardzo bliskich stanach faktycznych i wyjaśnienie, na czym polega występująca między nimi rozbieżność. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie skonkretyzowali takich rozstrzygnięć, odwołując się jedynie do bliżej niesprecyzowanego orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Lublinie w „analogicznej sprawie” - bez wskazania daty i sygnatury orzeczenia.

We wniosku nie wykazano również, aby skarga kasacyjna była oczywiście zasadna (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), co zakłada, że kwestionowane orzeczenie jest oczywiście wadliwe, w sposób widoczny na pierwszy rzut oka, bez potrzeby głębszych dociekań, dla każdego przeciętnego prawnika (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Ocena wysokości kwoty zasądzanej tytułem zadośćuczynienia stanowi domenę sądów *meriti*, a jej ewentualnej kontroli służy przede wszystkim postępowanie apelacyjne. Ingerencja Sądu Najwyższego w tym przypadku zakładać musi zatem szczególnie wyraźne przekroczenie granic uznania sędziowskiego przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2017 r., V CSK 86/17, niepubl.). W niniejszej sprawie sytuacja taka, w kontekście wysokości kwot zasądzonych przez Sąd Apelacyjny na rzecz powodów i motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia, nie miała jednak miejsca.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 102 w związku z art. 398²¹ art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw